

8-9 Quiz

Wat weet jij van het Bonnefantenmuseum?

11 Crisis

UM-hoogleraren: in de GGZ draait het alleen nog maar om geld

4 Hero

Plastic surgeon Stefania Tuinder inspired Italian Grazia Salimbeni: A small dainty woman, but she has more power than a hundred people together

observant | 11

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 12 november 2015

De pekskes kunnen aan, de glazen de lucht in en het repertoire van Beppie Kraft kan luidkeels meegezongen worden. Het carnavalsseizoen ging woensdag, de elfde van de elfde, officieel van start. Dat gaat ook aan de studenten niet voorbij. Zo was het bestuur van Circumflex samen met het bestuur van de Landelijke Kamer van Verenigingen op het Vrijthof te vinden en viert carnavalsvereniging Mineurs samen met Tragos deze week hun 33-jarig bestaan. De feestavond, met onder andere optredens van Beppie Kraft en Ziesjoem, begint op zaterdag 14 november om 20.30 uur in Fort Willem I, entree is gratis. Foto: Lorraine Bodewes

How much do you know about the Bonnefanten Museum? Do the quiz on page 8-9 and try to win one of the annual museum passes Photo: Memory Jar, Grayson Perry - Bonnefanten Museum

nl

Dierproevendebat met Frans de Waal ging niet door

De wereldvermaarde primatoloog prof. Frans de Waal, gasthoogleraar aan de UM, had in zijn onderwijsprogramma een paneldebat over dierproeven voorzien. Dat ging echter zonder opgaaf van redenen niet door, meldt dr. Wijnand Raaijmakers, gepensioneerd medewerker bij de faculteit psychologie en neurowetenschap en organisator van een deel van De Waals programma.

Raaijmakers schrijft in een reactie op berichtgeving in *Observant* 10 dat De Waal in het kader van de Eugène Dubois-wisselleerstoel een debat over de 'ethische ontwikkelingen in het gebruik van proefdieren' in zijn plannen voor de maand

juni had opgenomen. Daarover bestond overeenstemming met de faculteit FHML. De Waal desgevraagd per e-mail vanuit de VS: "Ik ben zelf niet tegen dierproeven - ik werk op een plek waar ze volop gedaan worden - maar er is altijd de vraag of ze nodig zijn en hoe ze uitgevoerd dienen te worden." Ook wilde hij praten over "wat voor rol de universiteit heeft om zich achter de onderzoekers te plaatsen in tijden van onrust". Maar er kwam geen debat, volgens Raaijmakers zonder opgaaf van redenen. Wel ging het gerucht dat het college van bestuur het verboden zou hebben, maar dat bleek bij navraag onjuist. De leiding van de FHML reageerde niet, meldt Raaijmakers. (zie pagina 10) WB

Onrust FS, dienstraad gedecimeerd

Er is onrust ontstaan bij de facilitaire dienst (FS) over plannen om de receptiedienst anders in te richten: vaste medewerkers zouden flexibeler moeten gaan werken, losse medewerkers krijgen een vast dienstverband aangeboden. De ontevredenheid over deze plannen heeft mede tot een crisis in de dienstraad geleid. Drie van de vier leden zijn afgetreden omdat "mensen ons niet meer wisten te vinden maar in plaats daarvan zich rechtstreeks tot het Lokaal Over-

leg en de vakbonden richtten", zegt voormalig dienstraadvoorzitter Roy van Kessel. Binnen de dienstraad bestond al langer onenigheid. Volgens LO-lid Wilma Klinkhamer, die samen met universiteitsraadsvoorzitter Kingma een (vergeefse) bemiddelende rol speelde, bestaat er bij FS een "gigantisch wantrouwen bij het personeel ten opzichte van het management". Volgende week meer. WB

eng

Bernadette Jansma appointed dean of FHS

Professor Bernadette Jansma (50) will be the new dean of the Faculty of Humanities and Sciences (FHS). Currently dean of the Faculty of Psychology and Neurosciences (FPN), she will take up the new role in mid-2016. Professor Franz Palm will remain in place as interim dean until then.

Jansma will cut short her appointment at the FPN partly to help the FHS out of a tight spot: the search for a new dean proved to be no easy task. This is due to some extent, in Jansma's view, to the unorthodox character of the faculty, with autonomous units including the Teachers Academy, the School of Governance and the Department of Knowledge Engineering.

Also falling under its remit are the sustainability institute ICIS, University College Maastricht and the School of Sciences. Jansma has collaborated with different units over the past eight years and is keen to foster cooperation "beyond the borders" of these units. Which is not to say that everything ought to change: "I always start by asking, what can be retained from the present situation? If things are going well, you shouldn't change it. But if things can be improved, if you can continue to grow, that's an option."

Jansma is looking forward in particular to giving a further boost to the recently established science wing. "There's a lot of potential in this area

in various UM faculties. When you look at what's going on here with systems biology, with biobased materials at Chemelot, UM has a lot more to offer than people realise."

She waves away the obvious question of whether Sciences should be given its own faculty. "I'm not interested in governance structures. And anyway, the Netherlands no longer needs another new science faculty. In Germany or Belgium it would have been in place long ago; here you need to get consensus for everything, look into micro- and macro-efficiency and all sorts of things. But who cares? It's about the content."

Whether Jansma will seek the usual reappointment after the initial four-year period remains an open question. "After four years I'll be wanting a quiet moment. I can't say whether or not I'll carry on at that point. Put it this way: there'll need to be good arguments in favour."

Wammes Bos

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
facebook.com/ObservantUM

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Anke Sambeth (Mönchengladbach, 1977) * **In het dagelijks leven:** opleidingsdirecteur faculteit psychologie en neurowetenschappen sinds 2014, universitair docent sinds 2010 * **Burgerlijke staat:** samenwonend, zoon Max (4) * Woont in Amstenrade

“De inburgeringscursus mocht ik overslaan”

Foto: Loraine Bodewes

Iedereen is een beetje gek. Ja, dat denk ik wel, zeker hier bij psychologie. Ik ken genoeg studenten die hier zijn komen studeren omdat ze een bepaalde aandoening of probleem hebben waar ze meer van wilden weten. Mijn vader zag mijn studiekeuze niet zitten, hij dacht: ‘O nee, dan gaat Anke ons allemaal analyseren’. Maar ik ben helemaal niet zo’n persoon die anderen analyseert. Wat gek is aan mij? Misschien dat ik héél fanatiek heb gesport – tennis – wel veertien uur per week. Klasgenoten vonden dat gek. Ik speelde in Limburg op vrij hoog niveau. Toen ik in Nijmegen ging studeren, ben ik gestopt. Nu speel ik weer, af en toe dan.

Het laatste dat ik op Marktplaats heb gezet: Wie wil er nog een barbecue met een keramische bakplaat? Ik heb ‘m ervan af gehaald. Een bod van iemand uit Den Haag heb ik afgeslagen. Hij had er minder dan vijftig euro voor over en wilde geen verzendkosten betalen.

Ik was een onmogelijke puber. Helemaal niet, ik was erg voorbeeldig, ik was veel bezig met tennis, een beetje met school. Mijn sociale leven speelde zich op de tennisclub af, ik heb er op mijn zeventiende mijn vriend leren kennen.

Mijn ouders zijn Duits, ik ben in Mönchengladbach geboren. Toen ik één was, verhuisden we naar Nederland. In 2011 heb ik de Nederlandse nationaliteit aangenomen. Die heb ik echt moeten aanvragen. Voor mij hoefde het nooit tot het moment dat ik gedoe kreeg met een ziektekostenverzekering vanwege mijn nationaliteit. Toen dacht ik: ‘Ach, doe maar’. De inburgeringscursus mocht ik overslaan omdat ik in Nederland naar school ben gegaan en men ervan uitging dat ik ingeburgerd zou zijn. Ik weet nog dat alle geslaagden werden uitgenodigd bij de burgemeester in Sittard, een officieel momentje, maar voor mij was het gewoon een kwestie van papiertje omruilen.

Ik ben trots op mijzelf. Mwah, ik doe mijn ding omdat ik het leuk vind, niet om gezien te worden. Toen ik achttien was, droomde ik niet van deze carrière hoor. Ik ging naar de universiteit in Nijmegen om psychologie te studeren, met het idee om, heel naïef, mensen te helpen. Maar al heel snel wist ik dat ik geen klinisch psycholoog wilde worden. Biologische psychologie: dat was het. Het was dat ik geen scheikunde in mijn pakket had op de middelbare school, maar anders had ik voor biologie gekozen.

Waar doneer je maandelijks aan? De CliniClowns. Ik vind het een goed initiatief en heb zelf gezien hoe leuk het is voor kinderen. Mijn zoon heeft, toen hij tien maanden oud was, even in het ziekenhuis gelegen voor een ontsteking; hij kreeg een antibiotica-infuus.

Iedere wetenschapper zou een eigen website moeten hebben. Vind ik wel, maar ik moet toegeven dat die van mij al lang niet meer ververst is. Ik vind ‘m ook niet meer fancy genoeg, er komt een nieuwe. Ik zorg voor de inhoud, mijn vriend zet de site in elkaar. Ik zat ooit bij een work-

shop *personal branding*, georganiseerd door de Young Researchers Academy van de universiteit. Ik vond de informatie wel nuttig, het leek me handig om meer van mijn onderzoek te laten zien, om de wetenschap dichterbij de mens te brengen.

Mijn kledingkast puilt uit. Ik heb heel veel spijkerbroeken en shirtjes. Ik ben geen jurken- of roktype, hoewel ik van de zomer wel wat rokjes heb gedragen. Ik weet nog dat ik een paar weken geleden, tijdens de intro van de opleiding in het Mecc, een jurk droeg. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik in een jurk op het werk verscheen. Collega’s wisten niet wat ze zagen.

Nu nog decaan worden. Bernadette Jansma gaat naar een andere faculteit, maar zelfs daarvoor al werd er wel eens op de gangen gespeculeerd: ‘Wie wordt de nieuwe als Bernadette weggaat?’ Ik zou ooit wel decaan willen worden, lijkt me leuk. Ik ken de organisatie goed. We doen het goed in de rankings, hebben er ook hard voor gewerkt. Onze informatievoorziening is beter, de communicatie tussen staf en studenten is erop vooruit gegaan. Je ziet dat iedereen tevredener is. Ik denk dat negativiteit onder de staf enorme invloed heeft op alles binnen een faculteit. Ja, we hebben een hoge werkdruk, maar er is nu wel een positieve vibe en dat voelen studenten.

Mijn grote liefde: Mijn zoon Max, en mijn vriend natuurlijk. Ik heb nooit het gevoel gehad ‘nu moet ik kinderen krijgen’. Het was eigenlijk een heel rationele beslissing: ‘men’ hoort kinderen te hebben en opa en oma vinden het leuk. Een maand na mijn vaste aanstelling was ik zwanger. Mijn zwangerschapsverlof duurde erg lang. Na elf weken was ik blij dat ik weer kon gaan werken. Thuiszitten en alleen maar over kinderen praten? Niks voor mij. Tegelijkertijd houdt het ouderschap me in toom, ik ben minder een workaholic. Als ik moe ben, stop ik. Er zijn periodes geweest dat ik altijd maar doorging. Gelukkig was er mijn vriend die dan op de rem trapte. Hij is beroepsmilitair en alleen op vrijdagen en in het weekend thuis. We skypen iedere avond.

Ik ben een stresskip. Nee. Ik houd heel wat ballen in de lucht – bestuur, onderwijs, onderzoek (hoewel dat nu op een laag pitje staat) – maar het voelt niet als stress. Ik ben betrokken geweest bij een groot nationaal onderzoek, een samenwerking van het programma *Labyrint* van de VPRO en NWO, naar hoe Nederlanders presteren onder stress. We hadden een grote database tot onze beschikking. Het ging om online experimenten, geheugentestjes en een aantal vragen over stress en stressgevoeligheid. Ik heb ze zelf ook ingevuld en met mijn stress viel het reuze mee. Het onderzoek toonde aan dat middelmatige stress goed is voor je geheugen. Een lichte spanning moet je voelen om goed te kunnen presteren.

Vertraging website: niet in december klaar

De lancering van de nieuwe website van de Universiteit Maastricht is vertraagd. Deze zal niet in december live gaan, zoals Manon Gorissen, hoofd digitale communicatie, een maand geleden in *Observant* meedeelde, maar pas na nieuwjaar. Een nieuwe datum is nog niet bekend.

De stuurgroep die zich met het project bezighoudt, vindt het "niet verstandig om live te gaan met een site die (...) onvoldoende gereed is", berichtte ze afgelopen donderdag 5 november. Hierbij refereert men vooral aan pagina's met opleidingsinformatie die wel geschreven, maar

nog niet zijn goedgekeurd. En juist omdat rond Kerstmis veel scholieren en derdejaars bachelorstudenten zich oriënteren op een studie zou verkeerde of onvoldoende informatie alleen maar voor onduidelijkheid zorgen.

Volgens Gorissen gaat het vooral om teksten over de toelatingseisen. "Pas in oktober kregen we de nieuwste informatie via de faculteiten. Het is een hele puzzel om alles bij elkaar te verzamelen en te herschrijven."

Ook van "dieper liggende pagina's" van de onderzoeksinstituten kan de feedback niet meer voor de feestdagen verwerkt worden.

Het websiteproject begon bijna twee jaar geleden met een vraag vanuit de studentengeleding van de universiteitsraad. Of er eens iets gedaan kon worden aan de informatievoorziening. Studenten moeten naar te veel kanalen voor inlichtingen over roosters, vakken of cijfers. Gorissen: "We wilden aanvankelijk alleen het studentendeel aanpakken. Maar tevergeefs, het liet zich niet losweken als een vlaaipunt. We kwamen er niet onderuit om de hele site opnieuw te bouwen." Het Studentportaal is een apart traject geworden. Een pilot met 300 studenten staat wel nog gepland voor eind dit jaar.

WD

Universiteitsfonds 50 jaar

Het Universiteitsfonds Limburg /SWOL bestond op 8 november vijftig jaar. Het fonds werd in 1965 opgericht om een universiteit naar Limburg te halen. In 1976 is de Rijksuniversiteit Limburg, later Universiteit Maastricht, officieel van start gegaan.

Het jubileum wordt pas volgend jaar gevierd, samen met het 40-jarig bestaan van de UM. Het Universiteitsfonds/SWOL organiseert van januari tot september verschillende activiteiten, variërend van een collegereeks voor middelbare scholieren tot een avond over beleggingen. "We mikken op een breed publiek uit heel Limburg, van scholieren tot young professionals tot senioren. De mensen in de regio hebben destijds deze universiteit mede mogelijk gemaakt. Hiermee brengen we de kennis en expertise naar hen toe en zeggen we eigenlijk nog eens dankjewel", zegt communicatiemedewerker Charlotte Groven. Het precieze programma wordt later dit jaar bekend gemaakt via de website van het fonds (www.ufl-swol.nl).

CF

Maastrichtse jurist wordt burgemeester

Jurist Christine van Basten-Boddin (43) is dinsdagavond voorgedragen als de nieuwe burgemeester van de Limburgse gemeente Beek. Ze werkt aan de Maastrichtse rechtenfaculteit als directeur van ICGI, een onderzoeksinstituut op het gebied van ondernemingsrecht (Corporate Law, Governance and Innovation Policies). Daarnaast coördineert zij het honours programma Premium voor excellente masterstudenten.

In de gemeenteraad in Valkenburg is zij steunlid van de D66-fractie. Volgens *1Limburg* heeft zij ter voorbereiding een oriëntatiecursus gevolgd bij het Nederlands Genootschap van Burgemeesters. Van Basten studeerde rechten in Maastricht. Zij heeft lesgegeven in Nederlands civiel en ondernemingsrecht en promoveerde op een onderzoek naar maatschappelijk verantwoord ondernemen. Zij volgt Ralf Krewinkel op als burgemeester van Beek. Krewinkel vertrok naar Heerlen.

WD

Gezonder drinken bij studentenverenigingen

Bar tijdens cantus Inkom 2015 Foto: Loraine Bodewes

De Landelijke Kamer van Verenigingen wil, met hulp van bierbrouwers en andere drankverkoopers, hun leden tot gezond drinken aanzetten. Onder andere een online instructie en toets voor het barpersoneel moeten hierbij helpen.

Een rondje langs de Maastrichtse verenigingen leert dat dit initiatief voor het meeste barpersoneel overbodig is. Ze hebben al een instructie verantwoord alcoholschenken (IVA) of een Verklaring Sociale Hygiëne (moet tenminste één persoon hebben die aanwezig is als er alcohol wordt geschonken). Bij Saurus heeft de hele barcommissie daarnaast een bedrijfshulpverleningscursus (BHV) gedaan. "Daar blijft altijd iemand nuchter van, zodat hij of zij kan ingrijpen als er iets gebeurt", zegt voorzitter Bob

Meijer.

Voorlichting over de gevolgen van alcoholgebruik geven de verenigingen niet zelf, al werken ze wel mee aan een informatieavond vanuit de universiteit. Wel voeren ze een streng beleid wat betreft het schenken aan mensen onder de achtien. "Dat gebeurt niet", zegt Tragos-voorzitter Laurens Bierens. "Zeventienjarigen mogen ook niet beschonken op de kroeg arriveren. De barcommissie weet wie ze zijn. Bij feesten waar ook niet-leden komen, gebruiken we stempels." Is het plan van de LKvV dan nog wel nodig? "Ik denk dat het altijd helpt als meer mensen zo'n online instructie volgen", zegt Bierens. "Al ben je er maar een half uurtje mee bezig, er worden toch vragen gesteld waardoor je even nadenkt over alcoholgebruik. Alcohol kan een stemming

maken, maar zeker ook breken." Julia Bloem, van de barcommissie van Koko, zegt altijd open te staan voor nieuwe ideeën. De LKvV wil goede voorbeelden van verenigingen die al actief bezig zijn om verantwoorde alcoholconsumptie te stimuleren, verzamelen. Dat verspreiden ze onder de 48 aangesloten verenigingen. "We zullen kijken wat we daarvan zelf kunnen gebruiken." Verder komt er binnen de LKvV een werkgroep om "niet of minder actieve studentenverenigingen te prikkelen om betrokkenheid te tonen bij de aanpak van verantwoorde alcoholconsumptie", aldus voorzitter Ruben Hoekman in het persbericht. Saurus-voorzitter Bob Meijer zet er vraagtekens bij. "Het lijkt me lastig om dat voor al die verenigingen te controleren."

HOP/CF

Een paar weken geleden verscheen de *Bosatlas van Amsterdam*. "Sla hem open op een willekeurige pagina", zo schreef *Het Parool*, "en je komt iets te weten wat je waarschijnlijk nog niet wist. Pagina 225: inwoners van Noord hebben verreweg de meeste bromfietsen en scooters. Pagina 127: elke dag rijden er 1259 trams over het Leidseplein". Zo zit het vol met *facts & figures*. Wetenschappelijk gezien niet allemaal verklaringen of (ver)gezichten oproepend, maar vaak wel aardig en informatief. Je kunt echter ook geconfronteerd worden met een feitelijkheid, die wel tot nadenken leidt. Dat was de bevinding dat uit 180 van de 196 officiële landen één of meer Amsterdammers komen. Ah, dacht ik, super-diversiteit, een begrip geïntroduceerd door Vertovec in 2007. Het vraagt aandacht voor de gewijzigde aard en compositie van migratie- en integratiepatronen. Neem Nederland. Van een relatief beperkte differentiatie naar migrantengroepen (met langere tijd vooral aandacht voor Turken, Marokkanen, Surinamers en Antillianen, later en ook heden ten dage aangevuld met speci-

Over een Bosatlas en super-diversiteit

fieke vluchtelingengroepen en met migranten uit Bulgarije, Polen en Roemenië), gaat het bij super-diversiteit om het verschijnsel dat migranten in de 21e eeuw uit alle delen van de wereld komen, en onderling sterk in sociaaleconomische positie, in migratiemotieven en in verblijfsstatus verschillen. In haar werkprogramma schrijft de WRR (Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid) er dit over: "In 2007 was Amsterdam met 177 nationaliteiten even de meest diverse stad ter wereld, met Antwerpen met 164 nationaliteiten op de tweede plaats en New York met 150 op de derde plaats." Het WRR-onderzoek naar wat super-diversiteit (SD) inhoudt en wat de (maatschappelijke en beleidsmatige) gevolgen ervan kunnen zijn, loopt inmiddels en wordt samen met het WODC (Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum) uitgevoerd.

Dit concept heeft verschillende functies: het beschrijft aard en compositie van migratie- en integratiepatronen en het prikkelt om tot krachtige indicatoren te komen over de mate van 'SD' van landen of steden. Tegelijkertijd heeft het ook een signaalfunctie: 'super' is goed, mooi en 'cool'. En zo voelt het ook. Met terugwerkende kracht zou ik mijn ervaring van het eerste bezoek met een schoolvriend in 1968 aan Londen zeker als zodanig duiden. Lyrisch waren we over de (super) combinatie van de Beatles' Apple Boutique en hun opnamestudio aan 3 Savile Row, de tulbanden in de Tube, de knoflookluchten uit de restaurants, de Lords in hun glimmende lakschoenen en de Cockney-Londenaren met hun ordinaire Engels. Toch zit juist in deze signaal-functie ook een groot gevaar: verwarring van de empirische werkelijkheid met een normatief-emotionele.

Daar zouden we voor moeten waken. Immers, als dat niet gebeurt, dan zal dit diversiteitsconcept gemakkelijk hetzelfde lot beschoren zijn als wat met 'multi-culti' gebeurd is: lange tijd door velen 'omhelsd', nu steeds meer 'going to the dogs'.

Frans L. Leeuw, hoogleraar Recht, Openbaar Bestuur en Sociaal-wetenschappelijk Onderzoek en directeur van het Wetenschappelijk Onderzoek en Documentatiecentrum (WODC)
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Laatste
nieuws
op

www.observantonline.nl
Become member of
[facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

eng hero

Stefania Tuinder inspired by Grazia Salimbeni

“A small dainty woman, with more power than a hundred people”

Stefania Tuinder was studying to be a plastic surgeon when she met professor Grazia Salimbeni at a congress: a plastic surgeon who has world-wide esteem because of her pioneering work in the field of facial paralysis. She was immediately sold on the idea.

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“She is a small dainty woman, but she has more power than a hundred people together. She spoke very quietly and clearly about her research.” She didn’t make the results prettier than they were, Tuinder remembers. “She is honest and open, and chooses research that helps our field to move forward. She follows her passion and is not trying to get as many publications or citation scores as possible. She is also a terrific surgeon, technically very good. I immediately thought at the time: I want to learn from her, I want to see how she operates.” During the summer holidays – Italian-born Tuinder studied in Varese, a town near Milan – took herself to Pisa in order to work with Salimbeni for a time. It was there that she learned how openly this woman (now in her seventies, but still active) approached her

younger colleagues. “She is enthusiastic, really listens to your ideas. It was because of her that I was able to do part of my study in Maastricht in 2004. Last year, she sat in the corona during my PhD presentation. Very special. Recently we gave a course together in Maastricht, on the reconstruction of the face.” The fact that Salimbeni, like Tuinder herself, also combines work with motherhood, makes the bond with the Italian professor even stronger: “She knows what you are talking about, even though that combination was a completely different story in her days.” They are close, go out to dinner together, but Tuinder would never refer to her as her friend. “Not because she doesn’t mean that much to me. That’s not it. She is an example to me; I have a lot of respect for her. She is on a higher level

than me, that is how I see it.”

Yes, she shares with professor Salimbeni the passion for facial reconstruction, but she has another passion: breast reconstruction with the body’s own tissue. She shares that with American researcher Bob Allen, the founding father of breast reconstruction with the body’s own tissue. “I will be operating with him next week in New York. I have developed a method using part of the upper leg for breast reconstruction. Just like professor Salimbeni, he is very enthusiastic and very honest. He is also open to new ideas from young people. He listens to people who are still nobodies in this field. It shows his greatness.”

Riki Janssen

A wonderful career choice

So Karl Andree, the Briton sentenced to public flogging in Saudi Arabia for alcohol possession, has been released. I’m reminded of a lecture I attended years back in Sydney, by a journalist who’d likewise just been released from a Saudi jail. It was the only lecture I enjoyed of my entire degree.

Looking back, my choice for journalism was a touch naïve: *Hey, I like writing!* I’d have preferred the creative writing major, but back then I still imagined I’d like to get a job some day.

I hated the programme from day one. It turned out that all those journalism students *actually wanted to be journalists*. Me, I wasn’t cut from the right cloth to ask a grieving woman, “Mrs Johnson, a comment? How does it feel to mow down your own son in an SUV?” For an investigative piece on the theme of ‘hardship’ I interviewed a friend who lived on a farm. A photojournalism piece on urban spaces became a montage of walls in the city. Some had fanciful curls of ivy or interesting graffiti, but mostly they were just bricks or wood. I would zoom in artistically on the knots. “That’s your character right there,” I told the lecturer.

The journalist who came to talk to us had been arrested for showing an ankle in public, or maybe it was eating babies – I don’t recall the details. For punishment, she was driven out into the desert and tied to a stake. They meant to stone her or lash her, one of the two.

At the thought of her husband and children back home, the journalist went mental. She started hollering and thrashing about and lifting up her burka, shrieking, “Look at this! Look at it! What is *oh so fucking evil* about this?”

“Well,” said the journalist, adjusting her seat on the stage of the lecture theatre. “After this performance they took me to be quite insane. They bundled me back in the car, drove to the consulate and couldn’t kick me out fast enough.”

“Journalism, though,” she continued, turning from the moderator to face us, “really is a *wonderful career choice*.”

Alison Edwards

An evening with Guleid Ahmed Jama

“Somaliland’s constitution is beautiful, but mostly theoretical”

What is more important: targeting poverty or human rights? This is the question that occupied Guleid Ahmed Jama, chairman of the Somali Human Rights Centre and participant in Maastricht’s Shelter Programme, at the Somaliland Human Rights Info Night last Tuesday.

The evening started with a brief introduction to the country. Somaliland is not internationally recognised as an individual nation, but rather seen as part of Somalia. It was a British colony until 1960 and, after a great deal of conflict, declared independence in 1991. The country has a population of 3.5 million.

Then it was Guleid Ahmed Jama’s turn on stage. A lawyer by training, he created the Somali Human Rights Centre to help the poorest of the poor in Somaliland. It is their rights, he believes, that are most often violated. He is also an outspoken opponent of the country’s death penalty, which he calls an “irreversible decision”. Tonight’s focus was on the importance of human rights in Somaliland. Somaliland’s constitution is “beautiful”, according to Jama. “However, most of it is theoretical and not often practised.”

The night concluded with a brief introduction to traditional Somali dance. Attendees were offered food as well as notebooks with important information for those wanting to know more about the country.

The evening was moderated by Jonas Neubert, a first-year student of European Studies and member of Amnesty International’s Lectures and Debates Committee. “It’s great that we could benefit from Jama’s presence in the country. He is currently here under political asylum until December, when he will return to Somaliland.” Magali Mathar, a third-year European Law student, learnt a lot about human rights. She too was not familiar with Somaliland as a country. “It was an important night; more awareness needs to be spread about human rights not currently focused on in the media.”

Jordan Mullins

Photo: Loraine Bodewes

UCM shelters Guleid Jama

Guleid Ahmed Jama (1985) is a lawyer and human rights defender from Somaliland, a self-declared state in northwestern Somalia. He has been hosted by University College Maastricht since September as part of the Shelter City initiative, which allows human rights activists to spend three months working, lecturing and studying in a safe environment. Jama is the chairperson and founder of the Human Rights Centre, one of Somaliland’s few independent human rights monitoring organisations. When it comes to human rights, he says, the main problem in Somaliland is the limited freedom of expression afforded to the media: journalists are often prosecuted and critical media institutions shut down.

Jama was arrested on 18 April 2015, shortly after giving an interview to the BBC in which he suggested the need for reforms within the justice system. He was charged with disseminating ‘anti-national’ propaganda. He was released on bail on 6 May and, in late August, the regional court decided to close the case.

Jama is not the first human rights defender to be hosted by UCM; Richard Nimubona from Burundi was in residence last spring. The Shelter Programme is a joint initiative of Maastricht University, the municipality of Maastricht and the Dutch organisation Justitia et Pax.

Wendy Degens

Few foreign graduates work in Limburg

A platform – Limburg Magnet! – that brings businesses in Limburg and students in contact with each other, and the UM project KnowledgeEngineering@Work that links local IT businesses to knowledge engineering students. Two initiatives that aim to recruit foreign graduates for the Dutch labour market. Last Friday, during a regional meeting of Make it in the Netherlands in the Tapijn barracks, they were given an opportunity to present themselves.

Make it in the Netherlands is an action plan by education minister Bussemaker that was launched two years ago. The minister wants more foreign students to stay in the Netherlands after their graduation. Dutch language courses, contact with potential employers, providing good information and preferably one desk for all municipal affairs, could help. The minister feels that foreign graduates are an asset to Dutch society. They strengthen the international knowledge economy. According to Bussemaker, studies show that approximately 70 per cent of all foreign graduates would like to stay in the Netherlands, but a mere 27 per cent actually does so. Her action plan is meant to bring those numbers up.

Last Friday, Christoph Meng, a researcher working for Research Centre for Education and the Labour Market (ROA), presented recent figures. Of the Maastricht master’s students who lived

Jacques Mikx from Limburg Development and Investment Company, tells his story Photo: Loraine Bodewes

abroad at the age of sixteen and who graduated in 2011/2012, 80 per cent worked abroad eighteen months later. A mere 8 per cent had a job in the province of Limburg, the rest elsewhere in the Netherlands. “If you look at other universities, you will see that 61 per cent of the graduates from 2011/2012, has found a job abroad. The others – 39 per cent – work in the Netherlands,” says

Meng. Can he clarify this difference? “A much larger group of the Maastricht students – 38 per cent – live abroad during the last year of their studies. Elsewhere, the number is 20 per cent. At the UM, this concerns the large group of German students who continue to live at home in Germany while studying here.”

RJ

Website delay

The launch of the new Maastricht University website has been delayed. The site will not go live in December, as Manon Gorissen, head of digital communication, reported a month ago in *Observant*, but after New Year. No new date has been fixed yet.

The steering committee that is dealing with the project, think that it is “not wise to go live with a site that (...) is not complete,” they stated Thursday, 5 November. This refers in particular to pages containing study programme information that was written, but has not been approved yet. And because Christmas is a very popular time for secondary-school pupils and third-year bachelor’s students to look for information on study programmes, incorrect or incomplete information would only make matters unclear.

According to Gorissen, the problem concerns in particular texts about entry requirements. “We didn’t receive the latest information from the faculties until October. It is a tremendous puzzle to collect everything and rewrite the relevant sections.”

It is also impossible to process the feedback from the research institutes on the rewritten “deeper pages” before the holidays.

The website project started almost two years ago after a question from the student fraction of the University Council. They asked if something could be done about the supply of information. Students had to go through too many channels for information on timetables, subjects or grades. Gorissen: “We initially only wanted to tackle the student section. But to no avail, it was impossible to detach it as a section. There was no way around it, we had to build a whole new site.” The student portal has become a separate project. A pilot with 300 students is still planned for the end of this year.

WD

Prize for Maastricht Green Office model

RootAbility, the organisation behind the Maastricht Green Office model, last week received the UNESCO–Japan Prize for education in sustainable development. This is the first time the prize has been awarded. The \$50,000 award will be used to further spread the Green Office model and strengthen the Green Office movement.

The jury praised the way in which the students collaborate with both academic and administrative staff, and initiate and coordinate sustainability projects at the university (recycling, energy efficiency and sustainable catering).

Felix Spira, the director and co-founder of the German RootAbility, studied at University College Maastricht and was among the initiators of the Green Office Maastricht. Founded in September 2010, it was the first Green Office in the world; now there are 13 more in six European countries. The Green Office Maastricht has aimed to grow and develop into a European sustainability think tank ever since it was founded. To this end the municipality of Maastricht presented it with a €10,000.

WD

Latest news on

www.observantonline.nl

Become member of [facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Work like a slave, eat like a king

Time for a Fresh new start

My menu	
Tortilla chips	€ 2.95
Calamari	€ 2.95
Fresh pasta with salmon	€ 7.95
House Gin Brand & Erasmus	
Bond Dry tonic water	€ 6.50
Breaded shrimps	€ 3.50

Fresh is an all-out fiasco in terms of both service and food. This is a fully refurbished establishment on the former site of the well-known student restaurant Kiwi. But the food, to put it bluntly, is worse. Just a few steps from the Student Services Centre and the Maastricht University Library, the restaurant seems like the perfect place for evening hangouts and afternoon chitchats on comfortable couches. Don't be fooled: it's not Kiwi anymore, and the cosy atmosphere is a thing of the past. Half the couches have disappeared and been replaced by wobbly wooden chairs. The young waiters can be enthusiastic and welcoming, but are mostly quite unprofessional.

Our waitress takes a solid fifteen minutes to come to our table to note down our order. Look-

ing around, I notice that there are three other tables in our section with customers who arrived at the same time or after us, yet they already have their starters and are being served drinks. Before our drinks arrive, a plate of crispy shrimps with sweet chili sauce mysteriously appears. This strikes me as dubious, considering that I didn't order shrimps. I try to ask the waiter whether it's a mix-up with the starters I actually ordered – calamari and tortilla chips with guacamole sauce – but he simply shrugs and leaves. So I eat the shrimps and wait for the main dish. But fifteen minutes later, the real starters land on our table – and I end up being made to pay for the mysterious shrimps, still with no explanation. Please cover your eyes. The main course – tagliatelle with salmon and white wine sauce – is

among the worst I've ever encountered in a Maastricht restaurant. The little pieces of fried salmon that are part of the sauce are overcooked and tasteless, with the texture of canned cat food. Nasty stuff. My tagliatelle has clearly been left in the boiling water far too long, and tastes as though it was cooked with no salt whatsoever. I doubt whether Fresh has ever heard of the concepts *flavourful* or *al dente*. The creamy sauce, too, is completely tasteless – no spices, no salt. In my opinion, the sauce should be prepared first. As soon as the pasta begins to bend, it should be drained and plunged into the simmering white wine mixture right before the dish is served. This pasta, by contrast, is just too wet. The salmon could have saved the taste of the dish, but its decomposing structure dampens my enthusiasm to such an extent that I leave more than half my dinner untouched. The overall menu hasn't changed much from that of Kiwi, but the quality of the food has dropped significantly. What a pity. Such a nice place, but with food that leaves a lot to be desired.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Fresh, Ezelmarkt 15, www.freshmaastricht.com

Food	★☆☆☆☆
Service	★★☆☆☆
Atmosphere	★★☆☆☆
Price/Quality	★☆☆☆☆

Approved

- ▶ AirBrush Best Selfie Editor
- ▶ Photo/social media/Photoshop
- ▶ Free
- ▶ iOS, Android

Winter is coming and with it: red noses, chapped lips and pale skin blatantly showing spots and bags under the eyes. Not the most attractive season. But it is a season in which – because of the holidays – lots of photographs are taken.

Fortunately, there is AirBrush Best Selfie Editor. With this Photoshop app, changing unflattering snapshots is a piece of cake. A perfect skin, a smaller nose, longer legs and whiter teeth? No problem whatsoever. Lastly, a filter across the entire photograph and the result can be uploaded to Facebook or Instagram.

Don't be afraid that you might be the only one. Last week, Australian 'social influencer' Essena O'Neil, who has half a million followers on Instagram, confessed that she had enhanced every photograph in her account. The most common reply to this 'coming-out' was "So do I."

Dear Ingrid
Empty words

Isa (26): "Because I don't always feel a hundred per cent, I regularly get advice from others. I should let go of things more, make contact with the earth and embrace myself. I can't do anything with that."

Ingrid: A friend made an announcement on Facebook of an upcoming course 'Coming home to yourself'. If you participate, you get close to yourself by going inside yourself and that's supposed to be good for you. I have no idea what the course is about and what you can learn. What I do know, is that the maximum number of participants was reached within no time. Coming home to ourselves is apparently what we want and we will try anything to achieve it: going inside yourself, making contact with the earth, letting go, embracing ourselves as well as others. People who proclaim that this is what we should do, usually look blissful. As if nothing can bring them down and yes, we all want that. At least I do. Years ago, I signed up for such a course. For three days I danced, blockades were lifted and my body resonated to the vibrations of singing bowls. It was a terrific weekend. Beautiful surroundings, delicious – vegetarian – meals and understanding people. Being immersed in a warm bath for a couple of days, is really nice. Did I find myself because of it? I couldn't say, simply because I don't know what that is. Besides, this course didn't promise that I would find myself. What it did promise, still has me wondering today. You can only do something with advice that is given, if it is specific and if you understand why it is useful. Take letting go, for instance. That task does not meet those two criteria. It is not specific – what should you let go of and how do you do that? It is also not clear what you can gain from it. The same can be said of making contact with the earth yourself. On the Internet, I read that it is the path of your heart and by doing so you become empowered. As far as I'm concerned, these are empty words that only lead to frustration and

Photo: Loraine Bodewes

disappointment, because you most likely won't succeed in finding that path. If you don't know what to look for, then finding it will be impossible. In order to discover what you should do, you can start by taking a good look at your behaviour. Are you not doing things that you should be doing, or are you doing things that you shouldn't be doing? The answer is an impulse to changing your behaviour. Don't go to those student parties if you are really not in the mood, say what you feel during a meeting, even though you are afraid of other people's reactions, or work a little less hard because good is good enough. That is difficult because all your thoughts and feelings will block your way. Should you be successful, despite those thoughts and feelings, in changing your behaviour, then unfortunately you will not feel better immediately. But if you want to feel happier and more satisfied before you take

action, then you can wait a long time. By the way, don't think that it is possible to always feel happy and satisfied. Nobody does, not even the blissful looking course leader.

Ingrid Candel

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388. For students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Transfer of the year, Bernadette Jansma from FPN to FHS

New FHS dean: “Deans aren’t all that important”

From incumbent dean of one faculty to dean of another: this type of transfer is virtually unheard of. Not at UM, though. What inspired Professor Bernadette Jansma to trade in the Faculty of Psychology and Neurosciences (FPN) for the Faculty of Humanities and Sciences (FHS) as of mid-2016?

Bernadette Jansma Photo: Joey Roberts

Jansma (50) has been dean of the FPN since 2009. She is also a passionate scientist, as becomes crystal clear to anyone who spends five minutes in conversation with her. No matter the question, she never fails to come up with an answer involving this or that project set up with colleagues-so-and-so. So why, come 1 January 2017, would she not just return to her great love, science? That would have been conceivable, she admits. And not just in 2017.

“Two times four years is quite a long time”, Jansma says. “And because the faculty is doing well, we’re seeing a lot of success and the relationships are harmonious, as far as I’m concerned 2016 could have been a sort of fade-out year where I could have transferred the reins to my successor over the summer. Then I could have gone back to the Department of Cognitive Neuroscience and thrown myself into research on language in the brain – I want to know everything about that. How does it work in healthy people, in people with aphasia, in dyslexics? Not to mention the fact that the chair is set to be freed up. It’s a dynamic club, with about a hundred people but only 24 permanent staff, so there’s a lot of people management to be done. And I’d be able to teach again.”

That was one option. But not the only one, by a long shot. “Around three years ago head-hunters began to come knocking. They needed a dean in Groningen, for example, and at the University

of Amsterdam. I wasn’t interested in the UvA; it’s not international enough for me. That’s not something they want to hear, but it’s true. And in academic circles in the Randstad there’s a sort of caste system where I just don’t feel at home. You’re always seen as an outsider and not taken seriously. You can see that in the national committee of deans. If I propose doing away with the *numerus fixus*, nobody listens. When the UvA dean says the same thing, it’s gone within a fortnight. It doesn’t help that in Maastricht the emphasis is on neuroscience, which doesn’t mesh well with their focus on clinical psychology. They seem to think we take funding away from them.”

Talking heads

She found herself wondering, “Where do I want to be, as a non-Dutch [German] person? If not in the Randstad, then in Maastricht. I have great colleagues here and the opportunity to build things up. Since coming here in 1998 I’ve been involved in the development of the department, Brains Unlimited (a set of super fMRI scanners, including a 9.4 Tesla), the Science programme, the forensic institute TMFI. And other things too.”

And Jansma is in a position to make comparisons: she knows how UM stands up in relation to universities both in the Netherlands and abroad. “Faculties elsewhere know next to nothing about one another. Here they do, and I don’t want to

lose that. Our management team, the consultative body made up of the Executive Board and the deans, is unique. Every two years we take a joint trip to an institution abroad that we can learn from; most recently to two universities in Madrid. That sort of thing makes it easy to collaborate: projects with the FHML, with the law faculty, with economists. And here we have as few meetings as possible with the talking heads – we just get down to business straight away.”

Jansma, then, has no intention of leaving Maastricht. Last summer, she was “casually sounded out” by rector Luc Soete on the topic of the FHS dean’s office, where a number of posts remain unfilled: dean of the University College, dean of what is now called the School of Sciences, overarching dean of the faculty. Jansma responded that she “would not, in principle, turn down the latter”. (“Sparing? Yes, that’s me.”) She is aware – these sorts of things are discussed in the management team – that it is a difficult task for outsiders. “I get that. It’s an incubator faculty; people want to know, ‘how does that even work?’ Moreover, Dutch people have all these ideas about Limburg and Limburgers. So they just don’t come to Maastricht. You don’t see that with foreigners. In late November we’ll have another three international candidates here for UCM. That’s been going on since January, but Teun Dekker is doing a fine job as acting dean. So there’s no reason for panic.”

Leaders

In the end, Jansma said yes. Because, she says, she has a second passion besides science. “Looking at people, their talents, how they can develop. My role in that is to foster things, to facilitate them, to promote collaboration.”

She is looking forward to this part of the new job. “The FHS is made up of very different autonomous units, and yet it works. You might wonder what the point of a dean is at all”, she laughs. But she knows what the point is: further building on the potential of the faculty, and making connections across and beyond its various units. “You have to get all those different units to talk to one another, to look beyond their own borders, to see whether they have chemistry and whether something new can grow out of them. I want to be a facilitator – that’s how I view my role as dean.” Beyond that, she says, deans aren’t all that important. “Here in Psychology, for example, there’s no need for leaders. They’re unnecessary. I mainly want to focus on content; I don’t need to flex my muscles, or lie or make threats, or even be all soft and zen. I’m not like that. I’m realistic. I think you have to be transparent, and friendly and positive. Unless people don’t stick to the agreements they’ve made. Then I become less friendly.” She laughs again. Friendly.

question 4

Quiz about the Bonnefanten Museum

Hidden paintings, lo

This weekend, the Bonnefanten Museum celebrates its twentieth birthday. The museum is located on the river Maas. The Young Office, the new department for youngsters, will be open to give to students. How much do you know about the museum? Send your answers to cleo.freriks@maastrichtuniversity.nl before 18 November.

Text: Wammes Bos and Cleo Freriks, Photo's Bonnefanten museum

1. Where does the name Bonnefanten come from?

- A The museum used to be in the Bonnefanten convent, which now houses the Student Services Centre.
- B It is a tribute to Wim Bonnemans and Frits Fanté, art collectors who donated a large part of their collection to the museum when Bonnefanten was founded.
- C The Maastricht word for giant is 'bonnefant'. The museum wants to be a giant among museums.

2. Part of the Ceramix exhibition is a photograph by Chinese artist Ai Weiwei, in which he drops a vase. What kind of vase is this and why did he do that?

- A The vase contains his father's ashes; he was a famous writer, painter and poet, who was punished by the Chinese government on a number of occasions for being 'an enemy of the people'. Ai Weiwei could not bear the thought of his father being 'imprisoned' even after his death and so he broke the urn.
- B It is a vase from the Han dynasty. By dropping it, Ai Weiwei literally breaks free from the traditions of his country.
- C The heads of Chinese leaders were painted on the vase. Ai Weiwei drops the vase in a protest against the Chinese government.

3. Somewhere in the Bonnefanten museum, a painting has been hidden. Where is that?

- A Behind a wall in one of the halls. The painting is so large that it was cheaper to build a wall to hide it when it is not being exhibited, than transport it to the depot.
- B In a space between the roof and the ceiling. The painting is made with special paint that must be conserved at higher temperatures than the paintings in the depot. The dedicated space between the roof and the ceiling has the ideal temperature.
- C Under the floor at the entrance. This used to be a small storage area, which was bricked up during the renovations. When it was being emptied, one painting was overlooked.

Anniversary weekend

On 14 and 15 November, the Bonnefanten Museum celebrates its twentieth birthday in Aldo Rossi's building. Entry to the museum on those days is free and there will be all kinds of activities, such as a visit to the restoration studio, tours and

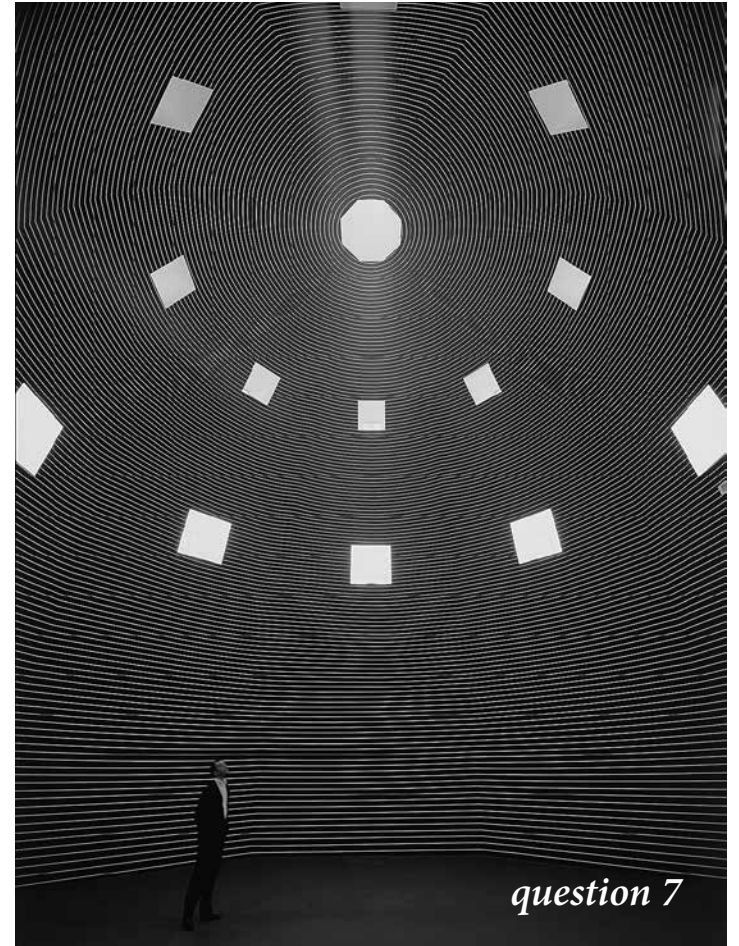
make-it-yourself workshops, as well as scavenger hunts for children. The official start of the Young Office will be on Saturday 14 November at 14:00hrs. This group of eight young volunteers, from secondary-school

question 5

question 6

question 7

ng lines and cockroaches

a year in the building, designed by Italian architect Aldo Rossi and situated on the bank of the
 ers, will be launched officially during the festivities. Observant has two annual museum passes
 Only one of the answers below is correct to each set of options, but which one? Send your
 mber to try and win one of the passes.

mum/Peter Cox and Kim Zwarts

4. Ceramic cockroaches come out of a crate and climb up the wall in Bita Fayyazi's artwork *Cockroaches*, part of the Ceramix exhibition. But how many are there?

- A 700
- B 1,500
- C 2,500

5. The Bonnefanten Museum is also known as the museum with the two towers. One of those towers is at the back of the building and is widely known, under various nicknames such as *spaceship*, *rocket* or *tampon*. But where is the second tower?

- A Underground. The basement of the museum is an exact replica of the building above ground, including the tower. The spaces are used as workplaces, storage and depot.
- B The architect also regarded the main building as a tower, so the museum consists of two towers.
- C There is a circular-shaped space in the entrance. On every floor above that, there is an increasingly smaller circular shape. Together they form a tower.

6. The artworks exhibited at Ceramix largely consist of ceramic, with a few exceptions. Which materials were also used in these works?

- A Fabric, plaster, glass, pearls, flowers, steel, photographs and human hair
- B Copper, wood, glass, steel and a marten's fur
- C Marble, flowers, glass, wooden twigs and butterflies

7. 'Rossi's line' can be seen in the tower of the museum. How was this line applied to the wall?

- A There is a white line painted on a black wall.
- B The whole wall is painted black, except for the white line.
- C The wall was covered with wallpaper containing a pattern of the line.

pupils to students, wants to make a young audience acquainted with the museum by organising activities. During the weekend, there will be a silent disco in one of the halls, with performances by the Eindhoven band Paolo's Mondaças, singer-

songwriter Jeska Onderwater, the Opleiding Dans Maastricht (the Maastricht Dance Academy) and others.

The Ceramix exhibition in the Bonnefanten Museum is until 31 January 2016, the theme being

the use of ceramics by artists from the 20th and 21st century. In more than 250 works of art, Ceramix tells the story of ceramic art from the beginning of the last century until today. It pays ample attention to post-war artistic ceramic production

and contemporary art in Europe, North America and Asia. One of the artists whose work can be seen at Ceramix, is Grayson Perry. He will have his own exhibition from 26 February until 5 June 2016.

Maastrichtse juristen vliegen naar Aruba

De Maastrichtse rechtenfaculteit gaat samenwerken met de Universiteit van Aruba. Vanaf volgend academisch jaar hoopt men de eerste studenten te verwelkomen voor het double degree programma binnen de bestaande masteropleiding International and European Tax Law. Uiteindelijk krijgen de deelnemers twee diploma's (Arubaans en Nederlands). Het onderwijs wordt vooral op Aruba gegeven.

Volgens masterdirecteur Anouk Bollen is er in het Caribisch gebied behoefte aan een fiscale opleiding in Europees en internationaal belastingrecht. Daarnaast kregen medewerkers van de UM die in de Caribische regio kwamen regelmatig de vraag

of er iets van onderwijs zou kunnen worden aangeboden op dit gebied, lichte Bollen toe in de jongste faculteitsraad.

Omdat deze nieuwe opleiding inhoudelijk grotendeels overeenkomt met de bestaande master hoeft er geen aparte accreditatie worden aangevraagd. Maastricht biedt zes blokken aan, Aruba twee blokken. Sjoerd Claessens, voorzitter van de faculteitsraad en senior docent recht, zet vraagtekens bij de ongelijke inbreng aan ECTS. "Geeft Aruba op basis van 12 ECTS een diploma?" Bollen antwoordt bevestigend: "We staan hierachter, we zijn betrokken bij elkaars vakken."

Bij een gedeeld programma zou je verwachten dat het onderwijs deels op Aruba en deels in Maas-

tricht plaatsvindt, maar Aruba wordt de hoofdlocatie. Bonaire, een bijzondere gemeente van Nederland, wordt gezien als een optie voor een blokperiode van acht weken (15 ECTS) omdat Nederlands beleid zegt dat 25 procent van een Nederlandse opleiding in Nederland moet plaatsvinden. Op dit moment vinden er vanuit de rechtenfaculteit nog gesprekken hierover plaats met het ministerie van Onderwijs.

Men hoopt de eerste drie jaren op elf à twaalf internationale studenten die elk 17.500 dollar collegegeld betalen. Op de vraag van een student-raadslid of er ook Maastrichtse studenten worden verwacht, antwoordt Bollen dat ze zich daar niet op richten. "Het programma is juist bedoeld voor

studenten uit het Caribisch gebied en Latijns-Amerika, waaronder Colombia, Venezuela en Chili. We richten ons op een nieuwe markt."

De Universiteit van Aruba telt vier faculteiten waaronder rechtsgeleerdheid. Het niveau is volgens het EP-Nuffic (organisatie voor internationale samenwerking in het hoger onderwijs) vergelijkbaar met dat van het wetenschappelijk onderwijs in Nederland. Bij de drie andere faculteiten, waaronder de Financieel Economische faculteit, wordt hbo-niveau gehaald.

Wendy Degens

Frans de Waal vroeg tevergeefs om UM-debat over dierproeven

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Muizen in Maastrichts dierproeven centrum Foto: Joey Roberts

Dierproeven

Het was een goed verhaal, vorige week, over de malaise met de dierproeven. Het gaf mij een duidelijk beeld van het gedraai van bestuurders. Ook gaf het goed inzicht in de bestuurscultuur op de universiteit.

Toen ik, net voor de zomervakantie, het bericht las dat de dierproeven niet zouden doorgaan, liet ik de verantwoordelijke bestuurders weten dat het in Nederland *not done* is wanneer bestuurders hun koers laten bepalen door gewelds dreigingen. Het zet immers de deur wijd open voor anderen die met pure fysieke spierkracht hun zin willen krijgen. Ik zou daar niet trots op zijn, zo voegde ik er aan toe.

De enige reactie die ik kreeg was een verwijzing naar een interview van de FHML decaan met de televisiezender L1. Daarin herhaalde hij zijn standpunt: de veiligheid van onze medewerkers kunnen we niet garanderen, et cetera. Dat betoog was toen ook al een onvolledige weergave van de werkelijkheid. Medewerkers zijn niet bedreigd en de risico's waren door de verantwoordelijke voor de veiligheid als aanvaardbaar bestempeld. Maar de decaan had de veiligheidsman niet gesproken terwijl hij hem juist in dienst had genomen om adviezen te geven.

Wat mij zo verbaasd is hoe het komt dat bestuurders weg komen met dergelijk laf gedrag. Uw artikel vermeldt dat op een bijeenkomst van het FHML bestuur met de vakgroepvoorzitters zegge en schrijve twee voorzitters het bestuur het lastig maakten terwijl hun 23 collega's verkozen te zwijgen. Waren ze bang voor hun eigen hachje? Viel er misschien in de toekomst iets te halen bij het bestuur? Maar dat niet alleen. Waar is op de universiteit de kritische universiteitsraad gebleven die het college wijst op haar verantwoordelijkheden voor het aanzien van de universiteit? Waar is de kritische faculteitsraad gebleven die het bestuur ter verantwoording roept wanneer de decaan feiten verdraait en niet afgaat op meningen van deskundigen die nota bene door hemzelf zijn ingehuurd?

Ik weet dat het moeilijk is dingen recht te praten die krom zijn. Het gekonkel van de bestuurders bewijst dat weer eens. Maar het zou hen sieren wanneer ze een ruimhartig *mea culpa* uitspreken en de onderzoekers hun werk laten doen waar ze wereldfaam mee hebben verworven. En het zou ook nog patiënten redden.

Henk van Berkel, voormalig voorzitter faculteitsraad FHML

De FHML staat niet open voor een serieuze discussie over dierproeven. Een dergelijk debat stond op het programma van gasthoogleraar Frans de Waal maar ging om onduidelijke redenen niet door. Beschamend, vindt Wijnand Raaijmakers, (gepensioneerd) lid van de vakgroep cognitieve neurowetenschap bij de FPN.

In de laatste *Observant* stonden twee artikelen die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hebben. Een verslag van een masterclass van prof. Frans de Waal, wereldberoemd primatoloog en diergedragsdeskundige, en een uitgebreid artikel over de gang van zaken rond de dierproeven met Labrador-honden.

Toch is er een samenhang wat de houding van het FHML-bestuur betreft alsook de door de onderzoekers Prinzen en Post geconstateerde slappe en onverschillige houding van het merendeel van de FHML-vakgroepsvoorzitters, onder wie prof. Harry Steinbusch, voorzitter van de vakgroep Translational Neuroscience.

In oktober 2014, in de week dat Frans de Waal zijn aanstelling als eerste bekleeder van de Eugène Dubois wisselleerstoel aanvaardde en zijn inaugurale rede uitsprak, vond er een vergadering

plaats met vertegenwoordigers van de faculteiten FHML en Psychologie en Neurowetenschap (FPN). Daarbij werd afgesproken dat Frans de Waal in juni 2015 en begin november 2015 een week onderwijs zou verzorgen. Voor de invulling van de eerste week was de FHML verantwoordelijk en voor de tweede week de FPN. Twee van de drie activiteiten in juni zouden georganiseerd worden door MheNS, i.c. Steinbusch. In het korte verslag dat werd opgemaakt van de bijeenkomst staat dat er een debat zou komen over 'ethische ontwikkelingen in het gebruik van proefdieren' in de vorm van een paneldiscussie tussen prof. De Waal en voor- en tegenstanders van dierproeven. Het debat was de wens van Frans de Waal die het voorlopige programma accordeerde in een e-mail van 15-10-2014.

Op 22 maart informeerde ik bij de persoon van de Eugene Duboisstichting die het debat zou coördineren naar de stand van zaken; hij vertelde mij 'onder geheimhouding', dat het debat over proefdieren was verboden door de voorzitter van het College van Bestuur. Er werd verder niets ondernomen door hem en Steinbusch.

Op 20 mei vroeg ik in een e-mail aan Martin Paul, de voorzitter van het CvB, of hij een veto had uitgesproken en zo ja, of hij niet van mening was dat dat in strijd was met de academische vrijheid en leeropdracht van prof. Frans de Waal. Tevens vroeg ik of de reactie gebaseerd was op angst voor een herhaling van de commotie rond het besluit over de experimenten met honden.

Martin Paul antwoordde mij op 21 mei: "Het is onjuist, dat het College van Bestuur de paneldiscussie met Prof. De Waal heeft verboden. In tegendeel, wij zijn het met u eens dat dit seminaar

een waardevolle bijdrage voor de UM kan leveren. De verantwoording voor planning van onderwijsactiviteiten van hoogleraren ligt trouwens bij de faculteiten, en niet bij het College van Bestuur." Alle e-mails waren cc naar Scherpbier, decaan FHML, gegaan maar van hem kwam geen reactie. Op 19 juni, na afloop van de week met Frans de Waal stuurde ik Scherpbier een e-mail waarin ik hem informeerde dat de FHML, i.c. Steinbusch, het schromelijk had laten afweten met de organisatie en invulling van het programma met prof. De Waal. Ook vermeldde ik expliciet dat, zoals hem bekend, het CvB de bal naar hem had gespeeld wat betreft de verantwoordelijkheid voor het verbod op een discussie over proefdieren, een discussie met een van de meest vooraanstaande gedragsdeskundigen. Hierop kreeg ik geen enkele reactie anders dan dat mijn e-mail de week erna in het bestuur ter sprake zou komen. Daar bleef het bij. Inmiddels zijn de activiteiten met Frans de Waal afgerond met een geslaagde week bij de FPN, zoals de masterclass met overwegend honoursstudenten Psychologie waarover in *Observant* verslag werd gedaan.

Het lijkt mij evident dat het bestuur van de FHML verantwoordelijk is voor de kwalijke interferentie met de onderwijsactiviteiten van prof. De Waal en op geen enkele wijze een open discussie wil over de omgang met proefdieren. Het moge ook duidelijk zijn dat prof. De Waal geen hoge pet op heeft van de FHML. Een beschamende gang van zaken, die opnieuw duidelijk maakt dat de UM/FHML niet open staat voor een serieuze discussie over dierproeven.

Wijnand Raaijmakers

**UM-hoogleraren:
de geestelijke
gezondheidszorg
moet op de schop**

“GGZ-patiënten laten de mammoetinstellingen links liggen”

In de geestelijke gezondheidszorg is de patiënt volledig uit het zicht geraakt, alles draait om kostenbeheersing. Dat beweren de Maastrichtse hoogleraren Jim van Os en Philippe Delespaul, die onlangs de kritische beweging ‘De Nieuwe GGZ’ zijn gestart. Veel hoogleraren en professionals, maar ook enkele grote zorginstellingen steunen het initiatief. Binnenkort start een pilot.

De kosten rijzen de pan uit, de bureaucratie drukt zwaarder dan ooit, en de wachtlijsten worden steeds langer door de groeiende groep mensen met psychische klachten. “Elk jaar heeft 25 procent van de Nederlanders last van een psychisch probleem”, zegt Delespaul, hoogleraar zorginnovatie. “Terwijl slechts 6 procent behandeld kan worden. De kloof tussen het behandel-aanbod en de zorgbehoefte is gigantisch.” De kloof toont het onvermogen van de huidige GGZ “om een antwoord te bieden aan het aanwezige psychische lijden”, valt te lezen in het pamflet *De Nieuwe GGZ*, dat de twee UM-hoogleraren onlangs schreven. Dat lijkt in de smaak te vallen: bijna tweehonderd professionals en wetenschappers hebben het op internet gesteund. “Het is geen marginaal initiatief meer”, zegt Delespaul, “maar een ware beweging. Daar zijn we fier op.”

De tijd lijkt rijp. De minister, zorginstellingen, de beroepsverenigingen, verzekeraars, iedereen ziet de noodzaak van hervormingen. Maar volgens Van Os en Delespaul moet het roer *drastisch* om. De oplossingen liggen op internet en in de wijk.

Platenindustrie

Eén-op-één-zorg voor 25 procent van de bevolking is een illusie. De hoogleraren pleiten daarom, niet voor het eerst, voor “een goed geoutilleerde *Bol.com*”. Hoogwaardige online zorg dus, met deskundige informatie, de mogelijkheid van professionele begeleiding, en een landelijk forum. In deze e-community ontvangen ‘hulpvragers’ gratis eHealth en mHealth (via mobiele apps), beheren ze hun eigen dossiers, en wisselen ze ervaringen en tips uit met ervaringsdeskundigen, therapeuten, mantelzorgers en familieleden. Deze digitale voorziening sluit aan bij een trend die al aan de gang is, zegt psychiatriehoogleraar Van Os. “Je ziet dat patiënten de mammoetinstellingen massaal links laten liggen en zelf op zoek gaan. Wij hebben vorig jaar *Psychosenet* opgericht waar patiënten en professionals ook samen een community vormen. Het online spreekuur loopt daar helemaal vol. Kijk ook naar platforms als *Proud to be me*, waar elke dag 45 duizend meisjes chatten over mode, voeding, anorexia en hulp. De GGZ overkomt wat eerder de platenindustrie of de filmmaatschappijen meemaakten: op een dag werd men wakker en ontdekte dat het businessmodel achterhaald was, dat mensen zich hadden afgekeerd en voor alternatieven hadden gekozen.”

Ontslagen

De geestelijke gezondheidszorg zit gevangen in een “bureaucratisch, risicomijdend systeem waar niet alleen patiënten maar ook hulpverleners zich niet meer thuis voelen”, zegt Van Os. “Ze raken gedemotiveerd omdat ze zelf niets meer kunnen beslissen. Alles moet en niets mag. De bureaucratie is verstikkend, de overhead peperduur, terwijl hulpverleners aan de lopende band worden ontslagen. Bij GGZ Friesland 250 medewerkers,

“Patiënten met ernstige psychische aandoeningen worden aan hun lot overgelaten” Foto: Flickr.com/Elvin

Mondriaan 150, Altrecht 270.”

Alles draait volgens Van Os nog slechts om kostenbeheersing. “En terwijl we er greep op proberen te krijgen, glijdt het ons door de vingers. Het systeem maakt namelijk allerlei semi-autonome bewegingen die we niet in de hand hebben. We blijken nu meer geld uit te geven aan verslavingsproblematiek dan aan ernstige psychische aandoeningen, wat best wenselijk kan zijn, maar niemand die weet of dat de bedoeling was.”

Uitbehandeld

Naast de digitale oplossingen voor ‘25 procent van de bevolking’ moet de specialistische zorg voor patiënten met ernstige psychische aandoeningen dichterbij huis, in de wijk. Dat is ook wat de overheid beoogt: minder instellingsbedden, meer flexibele zorg in de eigen omgeving van de patiënt. De ‘beddenafbraak’ is in volle gang maar de wijkgerichte zorg komt nauwelijks van de grond, zegt Van Os. Het aantal ‘verwarde personen’ op straat spreekt boekdelen. “Patiënten worden aan hun lot overgelaten. Ze zitten onder de medicatie, krijgen eens per week bezoek van een hulpverlener en *that’s it*. Dat kun je geen behandeling noemen. Ze zijn in feite uitbehandeld. Ze hebben jarenlang te horen gekregen ‘je kunt niks, je mag niks’, terwijl onderzoek

laat zien dat je mensen uit een negatieve modus kunt halen met zogeheten herstelgerichte zorg. Hulpverleners en herstelcoaches in gemeentelijke wijkteams moeten actief met ze aan de gang, persoonlijke doelen formuleren, zodat ze weer een zinvol leven kunnen leiden.”

Dat vergt een andere kijk op gezondheid, zegt Delespaul. “De nadruk ligt nu te zeer op genezen. We moeten mensen leren om te leven met hun kwetsbaarheid, ze weerbaarder maken. Als je stemmen hoort, betekent dat niet dat je geen baan, relatie of sociaal leven kunt voeren. Andere chronische patiënten als diabetici doen dat ook.”

Toekomstagenda

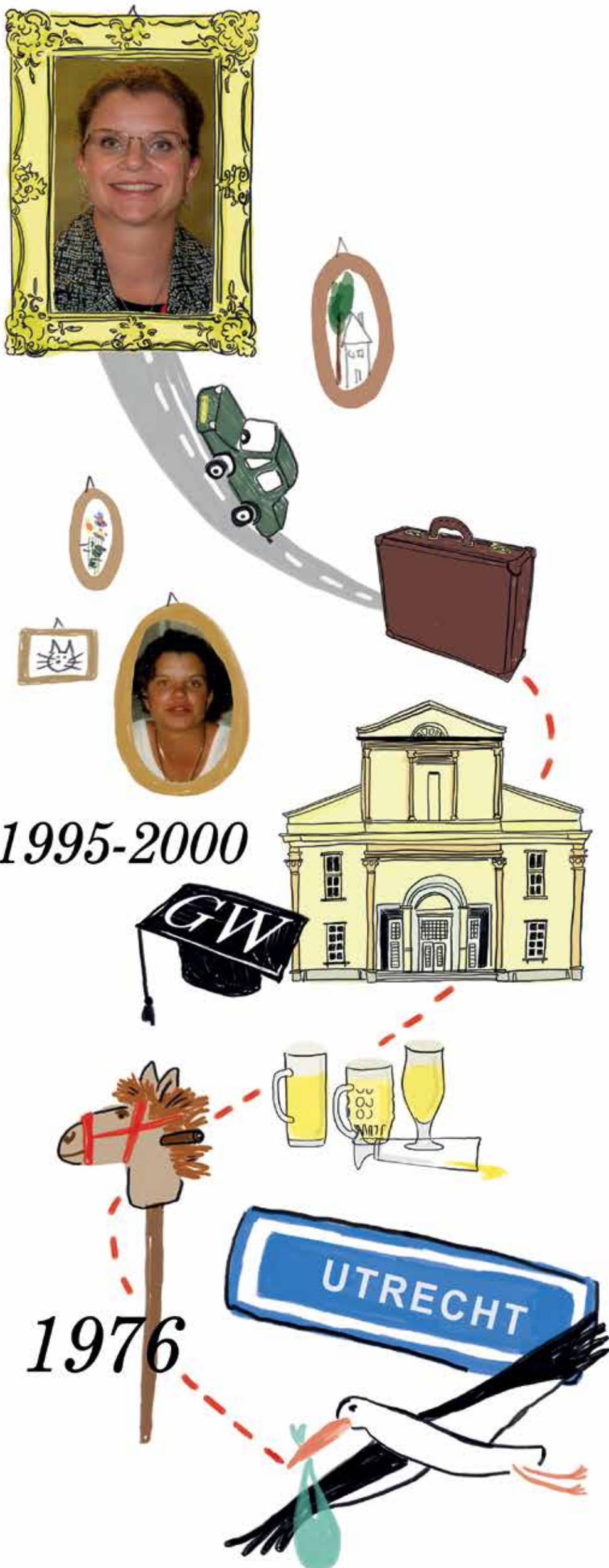
Om de patiënten met ernstige aandoeningen een maatschappelijke toekomst te bieden, willen de hoogleraren een ‘sociale economie’ in de wijken op poten zetten. Oftewel een gesubsidieerd systeem van onderlinge dienstverlening, waarbij patiënten bijvoorbeeld als ervaringsdeskundigen aan de slag kunnen in wijkteams. Van Os: “Het is belangrijk om daarmee te experimenteren. Veel patiënten komen anders nooit meer aan de bak.” Tien grote GGZ-instellingen steunen de nieuwe beweging en zijn geïnteresseerd in pilots in wijken van zo’n twintigduizend inwoners. Het blijft niet bij mooie woorden. Van Os: “We

zijn nu in gesprek met verschillende partijen, inclusief verzekeraars en de consultants van PricewaterhouseCoopers. Het mooie van onze voorstellen is dat ze geen cent extra kosten. Eén concrete pilot gaan we in november bekend maken. Daar kan ik nu nog even niets over zeggen.”

De minister heeft de zogeheten veldpartijen opdracht gegeven om een ‘toekomstagenda’ op te stellen, waaraan op dit moment de laatste hand wordt gelegd. Zijn de twee hoogleraren niet te laat met hun nieuwe beweging? “We verwachten dat de minister nu geen knopen gaat doorhakken maar de krijtlijnen gaat zetten voor de komende jaren”, zegt Delespaul. “Nu is de tijd om zorgmodellen te ontwikkelen die de toon kunnen zetten.” Van Os: “Wat de minister ook gaat voorstellen, en ik weet dat onze ideeën op haar bureau liggen, het zal niet werken zolang ze geen concrete projecten in de wijken op touw zet. Weet je, we kunnen lullen wat we willen, *the proof of the pudding is in the eating*.”

Maurice Timmermans

In januari verschijnt het boek *‘De nieuwe GGZ’* van Philippe Delespaul en Jim van Os

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Judith van de Meerakker.

Studie: Ik had altijd al belangstelling voor biologie. Mijn droom was diergeneeskunde, maar studeren aan een 'klassieke' universiteit als die in Utrecht zag ik niet zitten. Ik had concentratieproblemen – acht jaar geleden kreeg ik de diagnose ADHD. Stampwerk, rijtjes woorden uit mijn hoofd leren: nee, dat lukte me als scholier al niet. Laat staan dat ik in een collegezaal zou moeten zitten, luisterend naar een docent die een verhaal opdreunt. Tijdens een meeloopdag bij geneeskunde in Maastricht zag ik hoe het anders kon: onderwijs-groepen, besprekingen met medestudenten en slechts een paar colleges per blok. Ik koos voor gezondheidswetenschappen. Arts is geen beroep voor mij. Ik zou moeite hebben met de afstand tot de patiënt. Bovendien ga ik van het bloedprikken bij mezelf al onderuit.

Docent: Johan Heemskerk, mijn tweede scriptiebegeleider. Mijn eerste kwam van geneeskunde, maar bij gezondheidswetenschappen vonden ze dat ik ook een begeleider van de eigen faculteit nodig had. Dat werd Johan. Ik kon heel goed met hem door een deur, hij was prettig in de omgang. Ik heb ook les van hem gehad in een interessant vak over eiwitten en celsignaling. Ik ben er deels op doorgeslagen, ik zit in de laatste fase van mijn promotieonderzoek naar de genetische aspecten van aangeboren hartafwijkin-

gen. Ik ben zelf geboren met een hartafwijking. Toevallig kwam ik er in 2007 achter dat ik het Noonan syndroom heb. Een klinisch geneticus uit Newcastle, waar ik mee samenwerkte, concludeerde dat vanwege mijn aangeboren hartafwijking en de vrij lage stand van mijn oren. Ik werd getest en er was inderdaad sprake van een genmutatie.

Anekdote: Volgens mij was het WK voetbal 1998. Het Nederlands elftal moest op donderdagmiddag spelen, tijdens een practicum. Ik heb mijn medestudenten gevraagd of ze het goed vonden als het werd verplaatst naar de ochtend. Geen bezwaren, dus ik naar de persoon die het practicum gaf. Die vond het een goed idee.

Plaats: Eetcafé de Preuverij. Tijdens de Inkom zat ik in een groepje waarvan de Inkompapás zaalvoetballen. Een vriendin van de jongens speelde het ook en was tot dan toe het enige meisje. Aangezien ik ben opgegroeid met voetbal heb ik me erbij aangesloten. Iedere maandag gingen we na de training eten bij de mensa en aansluitend warme chocomel drinken bij de Preuverij. Als we binnen liepen werden de koppen geteld en konden we zo aanschuiven.

“Stampwerk, rijtjes woorden uit mijn hoofd leren: nee, dat lukte me als scholier al niet”

Wendy Degens

Judith van de Meerakker, geboren op 30 augustus 1976 in Utrecht, studeerde van 1995 tot 2000 gezondheidswetenschappen (specialisatie biologische gezondheidkunde). Ze is momenteel werkloos en legt de laatste hand aan haar promotieonderzoek naar de genetische aspecten van aangeboren hartafwijkingen aan de Universiteit van Amsterdam. Ze heeft een relatie en woont in Utrecht.

film: *A perfect day*

M*A*S*H op de Balkan

Still uit *A perfect day*

Het verhaal: Volgt een internationale groep hulpverleners tijdens een allerm minst perfecte dag ergens op de Balkan in 1995. Het team van de ouwe rot Mambrú (Benicio del Toro) is opgezadeld met een ogenschijnlijk eenvoudige opdracht. In een bergdorp is een lijk in een waterput gedumpt. Om te voorkomen dat het drinkwater besmet raakt, moet het lichaam binnen 24 uur opgetakeld worden. De overledene is echter nogal corpulent en bovendien lijkt er nergens een stuk touw te vinden.

Een energieke zwarte komedie, want:

- De geest van Robert Altman's klassieker *M*A*S*H* (1970) waart rond in deze gelikte komedie over de frustraties van hulpverleners.

Alsof de oorlogsgruwelen al niet erg genoeg zijn, is er namelijk ook nog de strijd tegen de gekmakende bureaucratie van de Verenigde Naties en het wantrouwen van de lokale bevolking. Om niet ten prooi te vallen aan cynisme, blijkt humor broodnodig.

- Tim Robbins geniet met volle teugen van zijn heerlijke *over-the-top* rol als de roekeloze hulpverlener B, een aan de adrenaline van oorlogssituaties verslingerde macho met een op luid volume beleden voorkeur voor punk en hardrock.

- Er is een Servisch spreekwoord dat zegt: "God is hoog (in de hemel) en Rusland is ver weg." Hetgeen zoveel wil zeggen als dat je niet moet rekenen op hulp van buiten. *A perfect day* –

gebaseerd op een boek van een medewerker van Artsen zonder Grenzen – maakt pijnlijk duidelijk dat van buitenlandse NGO's inderdaad geen wonderen hoeven te worden verwacht.

- Ondanks alle onbesuisde kolder weet regisseur Fernando León de Aranoa ook nog een oprecht aangrijpende verhaallijn over het trieste lot van kinderen in oorlogstijd zijn film binnen te smokkelen.

Verre van perfect, want:

- De personages ogen soms als *stand-up comedians* tijdens een vroege try-out van nieuw materiaal. De running gag met de dode koe en de landmijn is geweldig, maar tegenover iedere geslaagde grap staat een losse flodder. Of in meer

objectief wetenschappelijke termen: de lach/grap ratio is 1:2.

- De beste film over de oorlog in voormalig Joegoslavië blijft natuurlijk *No man's land* (2001) van Danis Tanovic.

Het salomonsoordeel: De ingrediënten voor een perfecte dag werden ooit bezongen door Lou Reed. Sangria in het park, daarna de dieren voeren in de zoo en tot slot naar de film. Laat die film gerust *A perfect day* zijn.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Foute grap over vals sentiment

Vorige week vond ik het tijd weer eens te kijken naar *Voetbal Inside*. Te zien op RTL7 onder het motto: meer voor mannen. Een clubje vaste jongens neemt op maandagavond voor een sportkantinepubliek het afgelopen voetbalweekend door. Het gaat mij vooral om de bijvangst. Wat zijn naast de teleurgang van het Nederlands voetbal de kwesties die de heren beroeren. Ik had het getroffen. Johan Derksen, de grofgebekte betweter, bleek het te kwaad te hebben met de overvloed aan vals sentiment die op de televisie over ons heen wordt gestort. Welke zender je ook aanzette, altijd zag je doodzieke kinderen, verstandelijk gehandicapten, arme Oost-Europese bejaarden, voor wie bekende Nederlanders zich belangeloos inzetten, tot tranen toe geroerd. Het ergste was nog dat de publieke zenders het met hun emotie-tv nog bonter maakten dan de commerciële. Hij ging in korte tijd verschillende malen over zijn nek. Aan het eind van zijn monoloog richtte de knuffelige reuzenpanda Gijp zich op voor de nastoot. Hij keek in de richting van het huisbandje en vroeg: "Hebben wij al zo'n Down-mannetje in het orkest?" Ik zette de televisie weer uit. Een tevreden mens.

Foto: Loraine Bodewes

Zo'n zeldzame waarneming komt niet vaak voor. Een echt foute grap over vals sentiment. De eerste vraag is uiteraard waarom je zo druk

maken over emotie-tv? Heel veel mensen maken zich gelukkig druk over en voor zieken, bejaarden of gehandicapten. Het sentiment wordt pas

vals als het als brave huilerigheid zich aan ons opdringt en leidt tot zelfgenoegzaamheid. Johan Derksen heeft in dit opzicht gelijk. Het daarna opvoeren van een Down-mannetje is niet alleen een foute grap, maar leidt evenzeer tot een vals sentiment. Het is de zelfgenoegzame bevestiging van het gevoel dat anderen er slechter aan toe zijn dan jezelf.

Hermann Hesse publiceerde ooit een verhelderend boekje over zijn verblijf in een kuuroord. Hij was verbaasd dat bijna iedereen ondanks alle geklaag, er redelijk aan toe bleek. Zijn antwoord was simpel. We vormen een tijdelijke gemeenschap van mensen in hetzelfde schuitje. Maar overall zie je - als je wilt - mensen die er slechter aan toe zijn dan jezelf. Hij schrijft: "Ik ging me te buiten aan orgieën van zelfbevestiging, en daar deed ik goed aan."

Dat geldt in dezelfde mate zowel voor emotie-tv als "meer voor mannen".

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de Universiteit Maastricht

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Chahinda Ghossein, Ton Hartlief,

Alexandra Rosenbach

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, Ype Dries-

sen, Alison Edwards, Arjen van der Heide, Frans

Leeuw, Jordan Mullins, Hans Philipsen, Kate

Surala, Mark Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltes zie info bij Paarltes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltes

PUBQUIZ @ JOHN MULLINS IRISH PUB & RESTAURANT. EVERY TUESDAY @ 8 O'CLOCK

STUDENT JOB: weekly cleaning of my house. Call 0628040006 (after 18h00)

PIANO-TUNER-MAASTRICHT.NL

PROFESSIELE THESISVORMGEVING INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

Advocaat zoekt POETSHULP voor thuis, liefst met referenties. 0628040006, na 18u. Maastr-oost(WVV)

JOHN MULLINS IRISH PUB & RESTAURANT YOUR PLACE FOR FISH,STEAKS,BURGERS AND VEGETARIAN FOOD.SPORTSPUB. EVERY TUESDAY QUIZNIGHT-LIVE MUSIC EVERY WEEKEND

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

Paarltes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paarltes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Ruime semi bungalow

met 2 terrassen, voortuin, 4 slaapkamers gelegen in Cadier en Keer.

www.pooters-makelaardij.nl
043-3627674

Siham: 'Ik ben gevlucht uit Syrië. Nu wil ik graag weer studeren.'

Geef om talent en maak deze studie mogelijk!

Kijk op www.uaf.nl

Studie en werk voor hoger opgeleide vluchtelingen

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

12-11,10.00 uur: mw. Leonie Pelkmans, MSc.	20-11,10.00 uur: mw. Simona Vezzoli, MA
12-11,12.00 uur: dhr. Thomas M.A. Kerkhofs, MSc.	20-11,12.00 uur: mw.drs. Marloes van Onna
12-11,14.00 uur: mw. Sanne M.J. Smeets, MSc.	20-11,14.00 uur: mw. Andrea C. Broderick, LL.M
12-11,16.00 uur: mw. Siti N. Wulan, MSc	20-11,16.00 uur: mw.drs. Rinske S. Boersma
13-11,10.00 uur: mw.drs. Kim Beerhorst	24-11,14.00 uur: mw.drs. Mariëlle A.C. Gelens
13-11,12.00 uur: mw.drs. P.G.M. Hurkens	24-11,16.00 uur: dhr. Hendrik J.S. Baier, MSc
13-11,14.00 uur: dhr. Robert-Jan Schipper, MD	25-11,12.00 uur: mw.drs. Inge Schwager
13-11,16.00 uur: dhr. Peter C.J. Schmeits, MSc	25-11,14.00 uur: mw. Jessica M. Alleva, MSc
17-11,14.00 uur: mw. Silvia C. Gómez Soler, MA	25-11,16.00 uur: mw. Ayse M. Yüksel, MA
18-11,10.00 uur: dhr. Shane A. White, MSc	26-11,10.00 uur: drs. Stef Zeemering
18-11,12.00 uur: dhr.drs. Ludi I.F. Penning	26-11,12.00 uur: mw.drs. Maureen Aarts, MSc
18-11,14.00 uur: mw.drs. Joy I. Perrier, double doct. degree UM-Caen, Normandie	26-11,14.00 uur: drs. Josephus (Joop) H.M. Remmé
18-11,16.00 uur: mw.mr. Samantha Renssen	26-11,16.00 uur: dhr. Tom H.G.A. Peeters, MSc
19-11,10.00 uur: dhr.drs. Erik Aller	27-11,10.00 uur: mw. Yvonne Oligschläger, MSc
19-11,12.00 uur: mw.drs. Annemieke Y. Thijssen	27-11,12.00 uur: mw. K. (Nina) A.P. Wijnands
19-11,14.00 uur: dhr.drs. Ramon P.G. Ottenheijm	27-11,14.00 uur: mw.drs. Marijke Vanspauwen
19-11,16.00 uur: dhr. Alex A. Zwanenburg, MSc	27-11,16.00 uur: Afscheidscollege prof.dr. Bas Mochtar

Maastricht University *Leading in Learning!*

Interne vacatures

- **PhD Student**, department of Epidemiology/FHML/GROW, 36-40 hours, PhD-student salary
Vacaturenummer: AT2015.215
- **Leveranciersmanager Services**, FS, 38 uur, schaal 8/9
Vacaturenummer: AT2015.216
- **Assistant Professor**, FPN, 38 hours, scale 10/12
Vacaturenummer: AT2015.217
- **Beleidsmedewerker alumni relaties**, MUO, 30.4-38 uur, schaal 10
Vacaturenummer: AT2015.218

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

Maastricht University

School of Business and Economics

1-JARIGE PARTTIME OPLEIDING VOOR WERKENDEN

Opleiding Business Control

voor beheerders, controllers en andere financials met Ambitie

- Donderdagmiddag+avond om de week
- Start januari en september
- Instroom minimaal HBO denk/werkniveau

Voor aanmelden en/of aanvraag brochure:
s.galama@maastrichtuniversity.nl | 043-3883780

www.opleidingBC.nl

IETS VAN TROOST

tekst Jibbe Willems

TRAGIKOMEDIE OVER EEN FANTAST
IN EEN FANTASIELOZE WERELD

DO 12 T/M ZA 29 NOVEMBER
BORDENHAL, MAASTRICHT

STUDENTEN € 8,50

WWW.TONEELGROEPMAASTRICHT.NL
043 350 30 50

Avocado

Bij een avocado denk ik aan ellenlange knijpsessies in de supermarkt. De juiste mate van rijpheid is essentieel. Als je net zoals ik het liefste tegen sluitingstijd je boodschappen doet, wanneer de schappen met brood al lang leeggeplunderd zijn en je dus noodgedwongen de volgende ochtend op een smerig stukje speltbrood zit te knagen, dan kun je knijpen wat je wilt, maar een rijpe avocado ga je niet vinden. Zijn ze te zacht, dan zijn ze waarschijnlijk bruin van binnen en met geen mogelijkheid meer te vreten. Zijn ze te hard, dan moet je ze net zo lang bewaren tot ze wel rijp zijn, maar tegen die tijd ben ik ze negen van de tien keer alweer vergeten. Als ik ze dan bij een sporadische schoonmaakbeurt weer aantref, staan ze bijna zelf al op het punt om netjes naar de vuilnisemmer te lopen. Bovendien, echt lekker zijn ze niet. Wanneer het me dan eens lukt om een avocado met de juiste rijpheid te bemachtigen, weet ik me er geen raad mee. Hoe bereid je die dingen toch? Meestal prak ik ze dan maar met een beetje peper en zout en smeer het, met een beetje pech, op een stukje speltbrood.

Nu zult u zich afvragen, "waarom koop je die dingen dan nog?"

Je moet wel. Als moderne mens kan je er tegenwoordig niet meer omheen. Het is nog één van de weinige etenswaren die je kunt eten zonder het gevoel te hebben er aan dood te gaan. De klassieke *jus d'orange* bij het ontbijt kun je beter laten staan. Een *pasta bolognese* kun je ook niet meer eten, want van gehakt krijg je kanker. En ook het mantra, "eet gezond, eet een appel" gaat niet meer op, want een appel bevat net zoveel suiker als een blikje cola. Allemaal parasitaire 'feitjes' die de afgelopen weken mijn geheugen op de een of andere manier zijn gepenetreerd. Ik weet dat ik ze met een flinke korrel zout moet nemen, maar met professionele overdrijvers zoals de NOS lukt dat amper.

Met smart wacht ik op de dag dat we met het innemen van een enkel pilletje precies de juiste hoeveelheid voedingsstoffen binnen krijgen. Nooit meer de vraag wat er op het menu staat. Ga ik voor de langzame dood, of kies ik de net iets minder langzame? Tot die tijd sta ik vlak voor sluitingstijd gewoon avocado's te knijpen. Tenminste, zolang die nog goed voor je zijn.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

In onze sas

Het blijft maar tobben met mijn titel. Germanicus toont geen enkele belangstelling meer, die houdt zich oostduits doof voor smeekbedes om me te voorzien van een functiebenaming die a: helder en toch vaag genoeg is, en b: voldoende imponeert zodat de universitaire goegemeente mij serieus neemt als ik problemen voor ze kom oplossen. Of op zijn minst duiden, want vaak weet men niet eens wat er mis is. Wel zei Germie dat ik met welk titelvoorstel dan ook eerst langs moest bij de man zonder wie geen functie een naam krijgt, zonder wie geen salarisschaal ooit wordt ververst: De Deut. Die ontving me met een homerisch gelach en een joviale klap op de schouder, en zo stuurde hij me even later ook weer weg: wat ik wilde kon niet, wat kon wilde ik niet en dan had ik maar een echt vak moeten leren, zei hij. Wat dan, o wijze Deut?, vroeg ik. "Nou ja, *treasurer* bijvoorbeeld, dan knal je zo naar schaal 15. Ik leg je wel een keer uit wat zo iemand doet. Kost even tijd natuurlijk, haha."

Hij zei ook nog dat-ie geen ijzer met handen kon breken, dat de regels de regels waren en dat er nu eenmaal landelijke afspraken lagen waar zelfs hij niet omheen kon, vooral niet omdat ze uit zijn eigen koker kwamen. Hij brulde erbij van het lachen.

Gedeprimeerd begaf ik me virtueel naar de site van het Platform Hervorming Nederlandse Universiteiten, want dat er verdomme wat hervormd moet worden lijkt me meer dan vanzelfsprekend. En wat trof ik aan? Mijn humeur klaarde op slag op: een lijst van slogans die onze universiteiten hanteren om zichzelf op de kaart te zetten. Het platform heeft er een wedstrijdje van gemaakt: wie heeft de achterlijkste? Nou, Groningen spant de kroon. *Born leaders reach for infinity*, roepen ze daar. Nu moet u weten dat de universiteit er al

een jaar in rep en roer is omdat collegevoorzitter Poppema als *born leader* zijn *infinity* in China zoekt: daar openen ze in Yantai een soort Groningse dependance! Wij als UMers moesten wel eens lachen als president Jo weer ergens op de wereld een vlag had gepland maar die noorderlingen zijn ons nu echt voorbij. Hun *Ukrant* kopt: *Kritiek houdt Poppema niet tegen: "Yantai gaat zonder meer door"*

Tja, dat krijg je van een slogan waar mensen echt in gaan geloven. Dat doen we hier gelukkig niet meer. Wie denkt serieus nog dat we *leading in learning* zijn? De vicerector? Ja, dat is niet uitgesloten. Maar verder toch helemaal niemand? Die van de UvA-Amsterdammers, *We are U*, heeft intussen de tweede plaats op de 'domheidsranglijst' van het platform behaald. Wedden

dat daar een duur reclamebureau maanden op gestudeerd heeft, toen brainstormsessies heeft gehouden met *stakeholders* binnen en buiten de instelling en vervolgens zes letters op tafel heeft gesmeten met een zescijferige rekening ernaast? Met de uitdrukkelijke aanbeveling dat we de verborgen tweeledige subtekst in de letter U niet over het hoofd moeten zien? Even terug naar ons, hier in Maastricht. Zullen wij maar een nieuwe doen? Verzint u iets leuks, iets met een knipoog liefst? *Germans choose Germanicus* bijvoorbeeld. Of: *In onze sas met de Kennis-As?* Het hóéft toch niet altijd Engels te wezen?

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder